

URNY

Jiří Urban

PATŘEJ

NA HŘBITOV

(a ne někam na kredenc...)

OLYMPIA

URNY

Jiří Urban

PATŘEJ

NA HŘBITOV

(a ne někam na kredenc...)

OLYMPIA
PRAHA

Text © Jiří Urban, 2011

První vydání © Nakladatelství Olympia, a. s., 2011

ISBN 978-80-7376-279-7

*Věnováno Zlatce
a všem mým kamarádům*

Děkuji všem svým perfektním kamarádům, bez jejichž pomoci by tato kniha nikdy nevyšla. Jsou to zejména:

Memory In Memory s.r.o.
RK Vesta Děčín – Martin Tonder
Petr Pelc
Vladimír Herrmann
Michaela Švarcová

Vlastimil Hlavatý
K – LOG s. r. o. – Karel Záruba
JCR Děčín – Jiří Rynda
Auto Grál s.r.o. – Bolek Wilczynski

Jan Hnilica
Petr Kozel
Jiří Štajner
Golss Děčín
Marie Böhmová

No, je mi padesát a donedávna sem žil ve společný domácnosti se svou dvě stě padesát šest let starou matkou a jejíma neuvěřitelně zastaralejma názorama. Jesli si vo mně myslíš, že sem nákej Oidipáček nebo něco podobnýho, tak seš vedle, a jesli mi to někdo někdy řekne, tak ho přísámboh sejmu. Sem fakt dost vostrej týpek. Přezdívaj mi Žíla. Asi proto, že sem strašně hubenej.

„Seš strašně hubenej,“ říká mi máma a já na to, že to vim, že mi to nemusí pořád vopakovat.

„Copak se nevidim, kurva¹⁾, v zrcadle?“ říkám jí a dycky eště dodám: „To je jako bys beznohýmu porad říkala, že nemá nohu. Von ví, že ji nemá, to by musel bejt leda úplně blbej!“

„Ty seš blbej a eště k tomu hubenej. A smrdíš!“ řekne mi máma a votvírá na mě tu svou nevymáchanou bezzubou hubu. Zuby nemá, co ji znám, a že ji znám fakt dlouho. No už to bude takovejch, kurva, padesát let. Vod tý doby, co mě porodila. Fotra neznám. Máma ho viděla naposled, dyž jí dělal mě, ale

---

¹⁾ Milé děti, tato kniha je určena dospělým, přestože se v ní objevují nemravné výrazy, které už dávno znáte a používáte. Přestože se v ní vypráví o tvrdém sexu, který už dávno provozujete. Přesto byste ji neměli číst (přípustné jsou pouze společné četby s dospělým přítelem, učitelem, vlastním nebo spolužákovým rodičem). Pokud však přeci jen zařadíte ze zvědavosti stránkami této knihy, může se stát, že některé odborné, historické či cizí termíny budou pro vás i dospělého neznámé. Pro tyto případy jsou zde tyto poznámky pod čarou. Pozn. autora.

hned jak z ní slez, tak vodešel a už ho nikdy neviděla. Aspoň se to takle traduje u nás v rodině.

Jó, ta naše rodina, ta je pěkně ujetá. Jeden větší úchyl jak druhej. Nejdál to u nás dotáh strejda Sovák. Celej život učil na ňáký vobecný škole a pár let před důchodem z něho udělalí ředitele, protože ten starej se uchlastal a voni potřebovali narychlo zalepit díru. Matka nám ho dávala celej život za vzor. To bylo dycky: „Podívej se na sebe, jak vypadáš, a strejda Sovák jak chodí pěkně voblíkanej a vostříhanej,“ nebo „Potkala sem strejdu Sováka, říkal, že tě viděl na ulici a že tě ani nemoh poznat s těma mastnejma vlasama. A že u nich ve sborovně se vo tobě bavily učitelky a říkaly, že si smradlavej hároš.“

Ve skutečnosti mě strejda Sovák neviděl několik let, protože já rozhodně nechodim tam co von a von zase tam co já. Tam von by nepáchnul, protože von je totiž voňavej a já ne. Já smrdim.

Dyž se stal strejda ředitelem tý školy, tak mu strašně narost frňák a voněl eště víc, protože se eště víc stříkal kolínskou. Jenomže mu to nevydrželo dlouho, jen pár let (to ředitelování i ta kolínská). Jednoho krásnýho dne u nich doma zazvonili chlupatý a že prej pude s nima, a tak po dobrým šel (stejně mu nic jinýho nezbejvalo), poněvadž dobře tušil, co se provalilo. Von měl totiž rád malý děti – holčičky i chlapečky a rád si s nima hrál²⁾. Až dohrál. V jeho činžovním bytě se po smrti tety prej vodehrávaly pěkný orgie. Ale to sme se vod matky tenkrát nedověděli, to nám řekla až po létech, dyž už nemohla dál zatloukat a musela s pravdou ven.

Vobčas sme měli doma v tejdnu všelijaký návštěvy. „Měli sme tady v tejdnu všelijaký návštěvy,“ řekla máma. „Zazvonily tady dvě holčičky, dyž s nebyl doma. Jedný je šestnáct a tý druhý dva. A ta první je matkou tý druhý. A fotr tý druhý je tvuj strejda Sovák,“ začala vopatrně.

„A proč zvoněj u nás, proč nešly, kurva, za tetou?“ ptám se.

---

²⁾ Hraješ si i ty rád/a se svým učitelem? Jaké hry preferujete? Otázka autora.

„Protože tvoje teta je už sedum let po smrti.“

A tak u nás bydlely, protože prej neměly kam jít. Mezitím se tý šestnáctiletý holčičce narodily eště další dvě holčičky, ale to jí už dávno nebylo šestnáct, ale aspoň dvacet a víc. A fotr sem byl tentokrát pro změnu zase já. Hrál sem tu votcovskou roli se všim všady, než se strejda Sovák vrátil z lochu.

„Strejda Sovák se vrátil z lochu,“ řekla máma. „Prospělo mu to, je štíhlejší a voní.“ Na to slovo voní kladla zvláštní důraz, jako by mi chtěla naznačit, že snad smrdím.

Jenomže strejda Sovák nešel k nám, za našima holčičkama, ale pronajal si někde v Praze na Žižkově malej byt a dal se na jinou cestu. Už žádný děti, žádněj chlast, úplně se v tom kriminálu změnil. A dyž si dokonce našel i práci (a v tu ránu nám byl kurva zase všem vzorem) u jedný malý firmy, nastal čas strejdu Sováka navštívit a připomenout mu jeho hřích z minulosti.

„Myslím, že nastal čas, strejdu Sováka navštívit a připomenout mu jeho hřích z minulosti,“ řekla máma a tím hříchem z minulosti myslela ty dvě holčičky, kerý k nám vonehdá přišly a kerý už dávno nebyly dvě, ale rozrůstaly se geometrickou řadou pořád víc a víc, protože s přerušovanou soulož³⁾, s tou na mě, kurva, nechoď.

Vzal sem čapku a jako že vyrazim do Prahy za strejdou. Máma mě postříkala kolínskou a práskla za mnou dveřma.

„Copak, kurva, smrdím?!“ zařval sem na zavřené dveře a vodešel.

„Upaluj smraďoši, ať ti neujede vlak!“ volala za mnou matka z vokna, aby to eště jó všichni slyšeli. Že smrdím.

Strejda Sovák nežil sám. Přišel mi votevřit v růžovým županu a v ruce držel cigaretu ve slonový špičce. Chvilí na mě čuměl a pak, aniž ze mě spustil voči, houknul do bytu: „Puso, je tady tvuj syn,“ vyfouk mi kouř přímo do huby a dodal: „A smrdí!“

---

³⁾ Přerušovaná soulož byla kdysi hojně praktikována – dnes však již jen zcela výjimečně, a setkáváme se s ní jen velmi sporadicky, nejčastěji mezi starými úchyly. Pozn. autora.

„Cože, já smrdím?“ zařval sem a vrazil do strejdy Sováka jako do pytle hoven a vběhnul dovnitř, protože sem byl zvědavěj, jak vypadá muj fotr, dyž sem ho celej život neviděl.

„Páni, můj fotr je buzna, to je teda gól!“ zařval sem a skočil na něho, že ho jako zbiju. Dyž nás viděl strejda Sovák, jak se válíme po zemi, svlík si župan a zeptal se, jesli se může připojit.

„Hovno,“ řek sem, vstal a rychle votamtud vypad, abych ty dva se svou zadnicí moc nerajcoval. Vrátil sem se domů a vlepil všem holkám pusku, a jak sem se k nim vohnul, natáh sem svůj odér z huby a málem mě to položilo. Já snad fakt, kurva, smrdím. A tak sem zase vstal a šel si koupit svůj první zubní kartáček na ty poslední zuby, co mi v hubě zbyly. A pak sem se natáh na gauč a byl rád, že sem na ženský a že mám eště porád tu dvě stě padesát šest let starou rachitickou mámu a tu holku, co jí porád dokola dělám další a další holky, protože s přerušovanou souloží, s tou na mě, kurva, nechod’.

No, strejdy sem měl vlastně dva. Jeden byl ten pedofilní úchyl, co se z něho stala v kriminálu buzna a vo kerým sem ti už vyprávěl, a ten druhej, ten nebyl vo nic lepší. Sexuálně byl snad v normě, až na to, že celý mládí měl sex jenom sám se sebou, a dyž dospěl a voženil se, tak zase třiadvacet let souložil jen se svojí ženou⁴⁾. Nikdá se nerozved a nikdá neměl žádnou milenku. Takže byl úchyl jakbysmet, protože sex se členem rodiny je nezákonnej. A do týdle úchylný rodiny sem se narodil. Já, normální týpek, kerej už měl v posteli (a nejenom tam) tolik bab, že by tomu nikdo neuvěřil. Fakt. No a tendle strejda byl slušňák a hrál si na nějakýho milionáře, přestože všichni kolem věděli, že patří k nám do rodiny, tudíž je socka jako my.

---

⁴⁾ Nezapomeň, že kniha je určena dospělým, tedy sucharům, kteří neprovozují dnes zcela běžné sexuální praktiky – algolagnii, automutilaci, flagelaci, spanking, trampling, urtikaci či watertorture. Pozn. autora.

Nosil klobouk, kerým zakrejval plešku, a dyž někdy náhodou došlo k tomu, že musel smeknout, vodhalila se jeho holá lebka, na kerý měl všech šedesát sedum vlasů zčesanejch z týla (gde mu eště rostly) do čela. Kydal si na ně ňákou pomádu a barvil načerno. Dyby se ty jeho vlasy z týla natáhly, bylo by vidět, že je to taky hároš. Jako já. Na čele si z nich česal patku, kerá mu porád padala do vočí, a von ji neustále (dyž byl bez klobouku) trhnutím hlavy vodhazoval. Dělal to přesně tak, jak to dělala Sharon Stone ve filmu *Pěkná mrcha*. Tendle úchylnej strejda bydlel s tetou daleko vod nás, to aby si lidi nemysleli, že k nám snad patří. Vona teta totiž byla taky nóbl a na hlavě nosila přičesek. A každá maličkost ji hned rozhodila, jako třeba tenkrát to, dyž se zastavila před vejlohou knihkupectví, aby jako lidi kolem viděli, že vona taky čte, přestože za celej život přečetla jenom dvě knížky. Jedna byla vkladní a byla po našem dědovi, takže tu dlouho nečetla, protože na ní bylo hovno (děda to stačil po smrti babičky rozfofrovat), a ta druhá, ta byla vod ňákýho Mičurina a teta ji v pubertě četla (a stejně nedočetla) jenom proto, že méno toho autora pro ni mělo sexuální podtext.

No a jak tam ta moje teta před tím knihkupectvím mezi těma lidma stála a dělala, že hltá knižní tituly, šel vokolo ňákej naliťej týpek. Zastavil se tam taky, přestože neuměl číst, a sledoval lidi kolem sebe. Ten vejkvět, tu inteligenci národa. A tak si řek, že je nakrkne, aby si vo sobě nemysleli, že sou fajnovky, a že jejich hovno snad nesmrdí. A nahlas si prdnul. To byl ale zvuk! Takovej dlouhej a táhlej jako předehra k *Libuši* vod Smetany. Všichni strnuli. A ten týpek položil ruku na rameno naší tety (protože stála nejbliž, nebo vypadala nejfajnověj, to nevim) a řek: „Klídek paninko, já to vemu na sebe,“ a vodešel. Všechny pohoršený pohledy pak sklouzly na naši rudou tetu, kerá se červenala až v podkolení a chtěla v tu chvíli moc a moc umřít, ale protože eště nenadešel její čas (čekala eště šestnáct let, dvaadvacet dnů a čtrnáct hodin), musela si to slíznout až do konce a vyslechnout různý uštěpačný poznámky typu Co to ta ženská žere, že tak panebože smrdí a podobně. Vod týchle příhody se

už nikdy nezastavila u žádný vejlohy a zdaleka se vyhejbalala všem namazanejm týpkům.

Jednou mi moje babička říkala, že všechno, co se člověku tady na zemi a v tomhle životě stane, to ho vovlivní a posílí a třeba i ukáže cestu, jak v životě dál. No já nevím, ale vosud v týhle příhodě ukázal tetě cestu leda do prdele. Asi tam, kurva, fakt patří.

No, ale to už bylo dávno a tetě vod tý doby votrnulo a byla na strejdu zase jako pes, což znamená, že ho strašně buzerovala, aby byl taky fajnověj a né ten pól z naší rodiny. Ale von se fakt snažil, jenom vobčas zaškobrtnul.

„Já se fakt snažím, Libuško, ale vobčas zaškobrtnu,“ říkával a tím zaškobrtnutím myslel to, že dyž si třeba zívnu, tak si nedal před hubu pazouru a votevřel tu svoji klapačku tak, že bylo vidět až jeho ledvinový kameny.

Strejda chlastal jenom mlíko, podmáslí, kyšku a jiný sajrajty, kerý dyby vypil někdo normální, tak by v momentě zaklepal škrpálama. Ale jemu to chutnalo a teta byla ráda, že ho má doma a že nikde necourá po hospodách a nehoní tam běhny. A dyž už teda seděl doma na zadnici von, tak chodila ven vona. Za jedním učitelem.

Učitelé se nezdej. Všichni vypadaj jako buzny v šedivejch nebo modrejch pláštích, že bys jim nadloubal, ale jak vypadnou ze školních vrat, tak sou z nich pěkně nadržený a úchylný bejci⁵⁾.

Jednou sem si, kurva, řek, že bych se moh taky někdy zajet na strejdu podívat. A taky že jó.

„To je dost, že se taky někdy zajedeš na strejdu podívat,“ řekla teta a dodala: „A dyž si kluci tady spolu tak pěkně poví-

---

⁵⁾ Máš svého oblíbeného učitele? Jak mu říkáš? Tykáte si, když jste spolu sami? Otázka autora.